

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

HAVAZÁS LELKÜNK TÁJÁN

Amikor e betűk sorokká-gondolatokká rendeződnek kezem alatt, még nem tudható, milyen Karácsony vár ránk: fehér-e, vagy fekete? Belénk rögzült tapasztalat már, hogy amit szeretnénk, abban egyre ritkábban részesülünk. Ennek oka, mint mondják, legfőként a klímaváltozás, de az ember gyarló voltára gondolva el kell fogadnunk az állítást, mely szerint olyan ünnepet kapunk, amelyet érdemlünk. Elkezdhetjük hát a magunkba nézést egyen-egyenként és kollektíven is.

Én magamba néztem. Az emberi-erkölcsi vonatkozások és a félárva hit tekintetében is. Ha csak az utóbbi tíz évre gondolok, elmondhatom, hogy a család és a haza iránt megtettem minden tőlem telhetőt, s – maguk helyett utódokat állítva, becsületben, hitben, szorgalomban, szeretetben nevelve őket – követték példámat gyermekeim is. A rokonok, barátok, ismerősök, a kis- és szélesebb hazában élő honfitársak nagyjából hasonló elszámolást tudnak felmutatni. Másnyelvű, más hitű és kultúrájú szomszédjainkra nem támadtunk sem fegyverrel, sem törvény-adta perrel, szívünkben a valahai sérelmek bosszúvágya kihalt. Élhetnénk békében, jómódban, ha nem is paradicsomi, de megszolgált földi boldogságban, mégsem tehetjük. Nemcsak a számunkra otthonos Kárpát-medencében, de lassan már Európában sem. A gond, amiről beszélek, kérdést kérdésre halmozva dagad csak egyre, és az aggodalomból előtörő miértekre nincs elfogadható magyarázat. Nem értjük, mi történik, és miért történik körülöttünk, ám azt mindenképpen éreznünk kell, hogy valami szokatlan és alantas, a tudatunk szöveteit bomlasztó erjedés indult meg bennünk. Sejtelmünk sincs eredetéről, természetéről, s azt sem tudhatjuk, mivé forrhatja ki magát.

Ha eszünkbe jut ilyenkor a nagyszakállú Karl Marx ebe, A kommunizmus kísértete, talán jó helyen tapogatózunk. Az a kísértet – a mai gender-ideológiával ellenkezve – egyértelműen hím nemű lehetett, mert némi koslatást követően megtalálta magához illő párját. Az eltelt százhetven év alatt falkára való, életünket lépten-nyomon keserítő kölköt hoztak a világra. Közülük a leginkább ördöglelkű, a rendkívüli spekulatív képességekkel áldott hatalmas rémmé növekedett. Lábai a világóceánok partján, vasbeton talapatokban vertek gyökeret, szuperszámítógép-vezérelte agya pedig a legtávolabbi

űrbázisok biztonságába lett telepítve. Érinthetlenségében azt cselekszik, amit csak akar. Országokat, nemzeteket von ítélőszéke elé, népeket ugraszt egymás torkának, s miután szándéka szerint globalizálta, újra készül osztani a világot. Próbáljon hát meg valaki fogást találni rajta! No, ez az, amitől megfeketednek az ünnepeink.

Bárhonnan is vizsgáljuk, emberi elmével mérve arra jutunk, hogy egyetlen ellenfele lehet csak ennek a Gonosznak, és ez a józanész. Kezeljük hát úgy, mint az egyetlen igazodási pontot e lesből jött történelmi porviharban. Jó tudni, valamelyest megnyugtató, hogy az öreg kontinensen, s a tengereken túl is egyre növekszik a gondolkodók tábora. Egyedül ez a sereg állíthatja meg az örület áradatát. Volt idő, amikor közösségileg védtelenül álltunk a történések elé. Bízunk csak sorsunkat a Jóistenre! – mondogatták mindannyiszor bölcs, ám olykor balgatag őseink, s ennél okosabbat a maguk helyzetében talán nem is tehettek. Tanuljunk azért valamit – legalább némi hitet – tőlük is. Törekedjünk rá, éljünk úgy, hogy magunk is megérinthessük a Mindenható kezét, érezhessük a belőle áramló erőt. Bölcsesség, magabiztosság jár majd vele, és nemzettudatunk kitisztulása. Ebben az állapotban járuljon népünk tavasszal a további sorsunkat, jövőnket eldöntő szavazóurnához. Ezt tudomásul véve, erre készülve minden tekintetben megerősödhetünk. Jöhet az eső, tocsoghattunk a sárban, de a Megváltó születésekor hallani fogjuk az angyali szózatot, s lélek-közeli tájainkon – minden biztonnyal havazni fog az ég.